

# ENDUROENS NYA

Husabergsföraren har etablerat sig i världstoppen

**Sedan Anders Erikssons storhetstid har Sverige varit bortskämt med framgångar i endurosporten. Men på senare år har det varit tunt med internationella framgångar, senast en svensk tog VM-guld var 2003. Nu finns det dock hopp om en vändning. Påläggskalven Joakim Ljunggren har vittring på medaljerna.**

**TEXT & FOTO: JOHANNA MÖRTBERG**

Förra året tog den dubbla juniorvärldsmästaren Joakim Ljunggren steget upp i seniorklassen i enduro-VM. Efter två nollor i protokollet då Ljunggren inte kunde fullfölja racen, slutade han säsongen med en sjätteplats. I år är målsättningen rejält uppskruvad, det är medalj som gäller och när två deltävlingar återstår är Ljunggren fyra i E2-klassen.

Under de senaste åren har Joakim Ljunggren gjort en remarkabel klättring i resultatlistorna. 2003 gjorde han sina första försök i VM-sammanhang då han körde i 125-klassen i Skövde. Det gav en femtonde- och en sjuttondeplats. 2004 blev det två VM-inhopp vid deltävlingarna i Sverige och Slovenien med en niondeplats som bästa resultat. Sedan blev Ljunggren upplöskad av Husabergsteamet och det dröjde inte länge innan framgångarna började komma, även om Ljunggren fick stå över merparten av 2005 års junior-VM sedan han skadat handleden vid en supercross-tävling i Grekland. Året därpå, 2006 blev det JVM-guld, liksom 2007.

– Det har gått fort, det är inte så länge sedan jag började. Det har gått sjukt bra i SM, men jag måste ha mer fart i VM och lära mig köra på de sydeuropeiska banorna, säger han.

**Men trots att** Ljunggren fortfarande är relativt färsk på den internationella enduroarenan så är det där med motorcyklar inget nytt för 23-åringen.

– Jag började köra motorcykel när jag var 5 år, då fick jag en liten Honda som jag började köra bakom gården. Farsan höll fortfarande på och tränade inför SM, så han körde med sin stora hoj och jag med min

**Det kvittar om man kan springa en mil på tjugo minuter om man inte är ett med hojen.**

Joakim Ljunggren förklarar att det viktigaste är att behärska motorcykeln i alla lägen. Nedan, Joakim Ljunggren vid SM-deltävlingen i Västerås 2009.



**Joakim Ljunggren har tränarlicens och kan tänka sig en framtid som instruktör när den egna karriären är över.**

lilla, berättar Joakim Ljunggren.

Pappa Christer Ljunggren är ett välkänt namn både i cross- och endurokretsar. Han tillhörde topp tio i cross-SM under 1980-talet och har varit både tvåa och trea i enduro-SM under den tioårsperiod han körde enduro.

**Christer Ljunggren tillhör** också den exklusiva skara som genomfört tio Novemberkåsor utan att bryta.

Han avslutade karriären i mitten av 1990-talet och numera servar han Joakim i samband med både SM och VM. Så det är inte svårt att förstå varifrån Joakims motorsportintresse kommer.

– Det kommer både från far och farfar. Min farfar Sten var ju med pappa när han tävlade och trots att Sten snart bli 70 år så kör han fortfarande motorcykel och är väldigt intresserad. Jag har ju mer eller min-

# AFFISCHNAMN



Garaget är fullt av Joakim Ljunggrens priser, dessutom finns det fyra flyttkartonger med bucklor som inte fått plats på hyllorna.



Några av tröjorna som pryder garageväggen har Joakim bytt till sig av andra förare.

dre bott på crossbanan, säger Joakim som följde i pappa Christer's fotspår och själv började tävla i motocross när han var 9 år.



**Christer Ljunggren.**

Att sonen var en talang utöver det vanliga upptäckte Christer snabbt.

– Jag tävlade ju jämt, så det fanns

inte så mycket tid för Joakim att köra. Han gick i depån och tränade, men när han väl fick köra så kunde han hålla på hela dagen.

**Redan som 80-kubiksförare** började Joakim göra sig gällande och som 11-åring ville han så gärna köra Skoj på hoj att han gav sig i kast med att försöka bemästra en 125:a. Det var nämligen kravet från arrangörens sida. Det blev en tuff kamp.

– Han skrapade sig och klämde sig, men han ville ju så mycket. Då förstod jag att det här kan bli precis hur bra som helst och vi har inte sett slutet ännu. Joakim är så ung, får han bara vara hel och fortsätta utvecklas så kommer VM-titlarna också, säger Christer Ljunggren.

Det var först i tonåren som motorsporten började ta över, Joakim Ljunggren har tidigare spelat fotboll, åkt snowboard, cyklat moun-

tainbike och även kört trial.

– Fotboll höll jag på med tills jag var 14 år sedan började det bli mer och mer enduro, särskilt sedan jag tog körkort när jag var 16 år. Jag körde JSM i enduro och vann ganska enkelt, medan det var betydligt tuffare att vara topp tre i JSM i cross, berättar Ljunggren som därför övergav crossen 2004 för att i stället satsa på enduron. Samma år blev

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA »

# ”För att bli världsmästare måste jag

FORTSÄTTNING FRÅN FÖRRA SIDAN »

19-årige Ljunggren kallad till landslagssamlingarna för enduroåkarna och det var där Thomas Gustavsson, tidigare Europamästare och numera chef för Husabergs VM-team, fick upp ögonen för Karlskogaföraren. Ljunggren hade tidigare fått ett erbjudande från Ufo Corse-teamet, men då han fortfarande gick kvar på crossgymnasiet i Tibro tackade han nej till Yamahastallet.

**När Thomas Gustavsson** kontaktade Joakim Ljunggren var läget ett annat, skolan var avslutad och Ljunggren tackade ja till erbjudandet om att bli en del av Husabergs-stallet och köra motorcykel på heltid.

– Jag körde bra i Sverige men hade det svårt ute i Europa. Det hjälpte mig väldigt mycket att jag fick börja träna tillsammans med Björne Carlsson. Han är duktig på att lära ut och jag lärde mig snabbt, säger Ljunggren som haft stor nytta av sin äldre stallkamrat.

På frågan om vad det är för egenskap som fört honom så här långt så snabbt, svarar Joakim Ljunggren:

– Jag är jävligt envis och när jag tränar så gör jag det seriöst. Det jag brinner för gör jag till hundra procent. Sedan har jag kört det svåraste direkt, jag är uppvuxen med att köra på Tolenbanan här i Karlskoga som anses vara väldigt besvärlig för det är så mycket stenar och rötter där.

Pappa Christer fyller i:

– Han har vinnarskalle och är beredd att lära sig för att bli bättre. Han har också väldigt bra balans och lärde sig tidigt att hantera cykeln.

**Ser man närmare** på Joakim Ljunggrens framgångar blir det tydligt att det är flera personer som har format världsmästarämnet. Pappa Christer Ljunggren har försökt förmedla vikten av att ha ordning på materialet, medan Björne Carlsson och Thomas Gustavsson varit förebilder när det gäller körteknik.

– Det svåraste är den psykologiska biten, att försöka matcha Joakim där och ge honom självförtroende under tävlingarna. Jag försöker att inte ta upp för mycket efter ett prov när han är stressad, men jag har svårt för det. Jag vill ta det direkt och då kan Joakim bli lite irriterad. Förut kunde vi gå på det jag visste efter min egen tävlingskarriär så han inte skulle behöva upprepa mina misstag, men Joakim har blivit så mycket bättre än jag någonsin var, säger Christer som agerar följebakare till Joakim under tävlingarna för att ge råd och bistå med dryck eller kläder.



**Björn Borg dunkade tennisbollar mot garageporten i Södertälje och Joakim Ljunggren började köra på den här enduroslingan vid familjens hus vid Forsen i Karlskoga.**



**Joakim Ljunggren vann Novemberkåsan 2007 i Trollhättan. Han har genomfört sex kåsor, pappa Christer tio.**



**Pappa Christer vann Hammarbypokalen 1996. Tio år senare vann Joakim samma tävling och i år tog han hem vandringspriset för gott.**



Joakim Ljunggrens styrka är snöspår och bökgig terräng, men den här säsongen har han också förbättrat sig rejält på hårda underlag som han tidigare haft mycket svårt för.

– Jag har nått en skaplig nivå på hårdbana nu, men för att bli världsmästare måste jag bli bättre på allting, säger han.

**Det är stor skillnad** mellan ”svenskenduron” som exempelvis i Novemberkåsan, där man ofta kör långa krävande sträckor med en körteknik som är helt annorlunda jämfört med i VM.

– Att köra ”kåsaenduro” är svårt för man sitter ner och sprattlar med benen. I VM handlar det om att vara långt framme på hojen och ha tryck på framhjulet, förklarar Ljunggren.

Han har också övat en del trial, det senaste året har det blivit trialkörning ett par gånger i veckan, träning som Ljunggren tycker att han har nytta av på VM:s extremprov.

– Det hjälper mig att veta hur jag ska sätta hjulen på olika hinder. Sedan ger det bra balans och trial är en kul grej, säger han.

Men den bästa hjälpen på väg mot världsmästartiteln stavas erfarenhet. Sådan erfarenhet som man

# bli bättre på allting"



Mamma Eva (till höger) och pappa Christer (i bakgrunden) finns med när Joakim tävlar, här vid enduro-SM i Halmstad 2007.

bara kan skaffa sig genom att tävla på internationell toppnivå.

– Det viktiga för att lyckas är att ha någon som har mer rutin som man kan träna med. För mig har det varit perfekt att komma till Husaberg nästan direkt efter att jag gått ut crossgymnasiet och få träna med Björne, säger Joakim Ljunggren.

**Han och Björne** Carlsson tränar tillsammans. Inför årets VM-säsong har de legat och nött körteknik på banor i Spanien.

– Vi har kört fem dagar i veckan. Vi pushar varandra, jämför tider och övar på olika prov, förklarar Joakim.

Ett orosmoln är vad som sker den dagen teamkollegan Carlsson lägger av.

– Jag har aldrig tränat så mycket med dem som är i min ålder. Det är tråkigt för det finns yngre som är så duktiga och jag är lite skraj över att jag kanske inte ska ha någon att träna med i framtiden. I Spanien tränade vi med BMW-förarna och det är klart att det går att hitta någon utländsk förare att köra med, men det är roligare att ha en svensk att resa och prata med, säger Ljunggren.

Han har kontrakt med Husaberg även 2010, och kanske är det just



Joakims andrapris från VM-deltävlingen på Sardinien i april i år.

därför som de övriga VM-teamen inte börjat rycka i honom än. Men fortsätter Ljunggren att ligga i topp så lär det inte dröja innan han har fler kontraktförslag att välja på.

– Det här är mitt jobb och får jag ett bättre erbjudande så får jag titta på det. Men jag trivs så bra hos Husaberg, det är perfekt för mig. Det är nära hem och det finns svenskar i teamet så det är nog det bästa stället för mig, säger Joakim Ljunggren.

## JOAKIM LJUNGGREN

**Ålder:** 24 år.

**Bor:** Lägenhet i Karlskoga, men tillbringar mycket tid i föräldrahemmet där garage, cyklar och bussar finns.

**Yrke:** Fabriksförare i enduro.

**Utbildning:** Har gått crossgymnasiet i Tibro. Är utbildad personbiltstekniker.

**Familj:** Far, mor, syster.

**Märke:** Husaberg.

**Meriter:** SM-guld 2006, 2007, 2008, 2009, JVM-guld 2006, 2007.

**Senast sedda film:** Twilight.

**Senast lästa bok:** Läser inte böcker.

**Motorsportintresse:** "Jag är intresserad av cross, jag har många kompisar som kör. Trial är också kul. Jag kollar ibland på MotoGP, Formel 1 eller cross-VM på tv, men jag följer dem inte regelbundet."

**Gör på fritiden:** "Slappar, är med kompisar. Cyklar eller spelar badminton, all träning är kul. Jag är inte så mycket för att spela tv-spel, jag umgås hellre med folk."

**Så fördrivar jag tiden på väg till tävlingarna:** "Vi snackar skit, sover, lyssnar på musik."

**Det skulle jag göra om jag inte var enduroproffs:** "Resa mycket. Kanske jobba med motorcyklar i pappas affär eller testa och utveckla fjädring åt Öhlins eller någon annan."

**SM kontra VM:** "Det är kul att köra SM och träffa alla man känner. Det är bra träning även om det inte är samma hårda konkurrens som i VM. Jag vill gärna köra bra i SM och det är kul att visa upp sig för dem som hjälper mig med sponsring."

**Förebilder:** Jag har haft olika idoler, men det ändrar sig lite. Mest har det varit de som har kört forare än jag som David Knight och Anders Eriksson. Juha Salminen har jag också haft som förebild, men nu kör vi ganska lika. Just nu tycker jag Johnny Aubert är helt överjävla, han spöar mig på allt."

**Om att ha pappa som serviceman:** "Jag gör grovjobbet och han finduttar. Det går bra, vi kan sura ihop lite ibland, men det brukar gå över fort. Jag har lärt mig mycket om fjädring och olika mekartips av honom. Han har ju kört tio Novembekåsor och vet hur man ska förbereda sig."

# ”Båtbenet var spräckt i tre delar”



Joakim Ljunggren och teamkamraten Björne Carlsson under ett träningsläger i Laxå 2007 där svenska endurolandslaget coachade vanliga enduromotionärer.

**Joakim Ljunggrens första år hos Husaberg kunde ha startat bättre, han skadade handleden svårt vid en krasch och missade en stor del av säsongen 2005. Men sedan dess har Ljunggren lyckats undvika värre skador.**

**TEXT & FOTO: JOHANNA MÖRTBERG**

**2005 skadade Joakim** Ljunggren handleden då han kraschade vid en supercrossstävling i Grekland.

– Jag fick erbjudande om att åka dit och representera Husaberg, flera av de bästa VM-åkarna var där och det var jätteroligt att få chansen. Första dagen kvalade jag in men fick bryta finalen när hojen la av. I det sista kvalet dag två, så körde jag ihop med en annan förare inför det största trippelhoppet på banan. Jag flög utanför banan och landade i en halmbäl med reklam, berättar Joakim Ljunggren.

Vid kraschen bröt Ljunggren båtben och månben, de komplicerade brotten i handleden stabiliserades med spikar och Joakim fick gå gipsad i tre månader.

– Båtbenet var spräckt i tre delar.

Läkarna sa att om jag varit äldre så hade de stelopererat mig, för skadan var så svår. Men de lyckades få ihop alla benbitar och jag hade bra läk-kött, så det gick. Även om jag inte har full rörlighet i handleden längre så funkar det bra att köra hoj, säger han.

Han medger att han var bekymrad över hur arbetsgivaren Husaberg skulle hantera saken, en långtidsskadad förare står inte högt upp på önskelistan.

– Jag var lite orolig för mitt kontrakt eftersom jag var borta så stor del av första året, men när jag kom tillbaka och vann deltävlingen i Finland och körde bra i de andra två VM-tävlingarna så fick jag förlängt. Trots att jag var skadad så mycket



Fyra SM-guld har det blivit. Hittills.

så var det ändå ett bra år. Jag såg många VM-tävlingar, kunde studera de andra förarnas körteknik och även om jag var gipsad så sprang jag jämt, så jag var i bra form när jag kom tillbaka.

**Joakim Ljunggren har** också dragits med ett krånglande knä. Han skadade det vid en seriecrosstävling innan han började på crossgymnasiet.

– Jag kraschade och bröt benet åt fel håll. Ena korsbandet gick av och knäet är instabilt och jag har svårt att springa långt, då får jag ont. I vintras läste det sig så jag fick operera det. Jag kan inte sitta på knä och inte springa för mycket, men det är inga problem att köra, säger Ljunggren som tycker att han ändå klarat sig bra trots de här skavankerna.